

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 38)

San Jose, thứ Bảy 16/3/1996

Tự mình tôi hoàn tất cuốn Văn Uyển số 18 chiều thứ Bảy 16/3/1996 hôm nay.

Trên căn phòng TNH ở lầu ba, tôi lặng im *lay-out* bản thảo, còn TNH thì nằm xem TV gần đó.

Buổi tối xong tờ báo, TNH rủ tôi đi San Francisco thăm Văn Thanh. Trên đường, TNH ngỏ lời ca ngợi:

"Bố không ngờ em *lay-out* tờ Văn Uyển nhanh như vậy."

Tôi đáp:

"Chuyện dễ thôi, ai làm chẳng nổi?"

TNH lắc đầu:

"Không phải ai cũng làm được đâu. Như Văn Thanh, bây giờ đưa anh ta nắm và trình bày tờ báo, chắc gì anh ta làm nổi? Phải là người có óc sáng tạo và nhiều mỹ thuật như em, mới bắt tay lần đầu, đã hoàn thành đẹp đẽ trơn tru."

Qua điệu nói TNH, tôi nghe thấy có sự cảm phục thật sự.

Thôi, nếu tình đã dở dang thì xin giữ lại cho nhau chút lòng nể trọng.

*

**

Tại nhà Văn Thanh, tôi đọc lên giữa bàn rượu vài bài trong Văn Uyển do tôi viết. TNH chú ý lắng nghe; rồi cũng như Văn Thanh, đưa ra vài ý kiến thành thật. Đến bài Tạp ghi *Lạy Thượng Đế, Xin Thương Xót Những Người Điên*, tôi không ngược nhìn nhưng cảm nhận ánh mắt TNH bao trùm trọn vẹn con người tôi.

Đêm khuya từ nhà Văn Thanh trở về, trên đường dài một tiếng đồng hồ, chúng tôi trò chuyện nhiều vấn đề; đúng ra là chỉ mỗi TNH nói, còn tôi lắng nghe bằng thái độ hòa dịu. Hình như cao điểm của sự sôi nổi trong cuộc đời với TNH là cái buổi tối tôi trở về "*từ cõi chết*" sau 25 viên Valium 10mg nuốt vào miệng? Từ đó, tình cảm chỉ là đi xuống, đi xuống dần để trở thành sự chịu đựng câm lặng mà thôi.

Có một câu TNH nói:

"Bố nói thật bằng tất cả trái tim cho dù em không tin, mà bố biết em sẽ không tin đâu, rằng sau này đâu có thể nào, suốt đời bố vẫn lo lắng và tưởng nhớ tới em. Âu Cơ thì dĩ nhiên là bố sẽ mãi *care*, nhưng cả với em cũng thế, dù khi ấy em không còn màng điều đó nữa. Ở với em bấy lâu, *bố nhận thấy em không bao giờ tự quan tâm đến sức khỏe. Em làm việc, suy nghĩ quá độ mà bồi dưỡng thân thể lại chẳng hề một lần lưu ý cho đầy đủ*. Bây giờ xa nhau, bố

mong em nên săn sóc chính con người mình. Có vậy, em mới bảo bọc an toàn được cho Âu Cơ."

Tôi im lặng.

Hồi lâu, TNH tiếp, điệu ngân ngai,:

"Em có biết điều này? Hơn tám năm qua, cho dù nhiều khi giận em cao độ, bố cũng không dám mang ý nghĩ từ bỏ. Chẳng phải vì yêu em thôi, lại còn vì bố biết em quá rõ. Bố luôn tự hỏi, nếu không có bố, với cái tâm hồn nhạy cảm đến độ mong manh đáng sợ của em, làm sao em sống nổi giữa cuộc đời quá nhiều phủ phàng như hiện tại? Vì vậy bố lại nhịn thua em..."

TNH ngưng ngang câu nói.

Tôi e dè hỏi:

"Biết thế, tại sao bây giờ bố lại bỏ em và Âu Cơ mà đi?"

TNH thở dài, điệu rõ ràng nào nuốt:

"Xin em hiểu cho bố. Hình như bố mắc nợ cái gì đó, nếu không trả được thì bố chết sẽ không nhắm mắt. Ba ngàn câu thơ làm xong, tự nhiên cái đĩa biền mất, kiếm hoài chẳng thấy. Làm lại lần thứ hai được vài trăm câu, cũng cái mất cái còn."

Tôi bàng hoàng nhận ra rõ hơn một sự thật đang làm trái tim TNH dao động. Tôi đáp:

"Em hiểu. Đó là lý do em để bố đi. Em cần bố nhưng còn *quí chuộng tài năng bố nhiều hơn nữa*. Và ngược lại, em biết bố còn quan tâm tới em và Âu Cơ, nhưng trên hết, bố yêu cây bút của bố. Em có nói điều này cho Mẹ nghe, bảo rằng tất cả những người trong cuộc đều chỉ là nạn nhân của một thứ định mệnh quái ác. Em cũng nói, nếu em là bố, không viết được nữa, chắc em điên mất. ***Em hiểu bố. Chỉ những người nghệ sĩ thật sự mới có cái tâm trạng như chúng ta đang có hiện nay.***"

Tôi thêm:

"Em hứa với bố sẽ chăm sóc Âu Cơ thật kỹ. Bố hãy nên yên lòng điều ấy. Bây giờ cuộc đời em chỉ còn Mẹ và nó, thêm nữa, thằng San. Không lo cho ba người này, em còn biết làm gì hơn chứ?"

Giọng TNH buồn bã:

"Cảm ơn em. Đi thế này, bố đau lòng lắm. Bố vẫn còn yêu em, bố nói thật lòng bố. Nhưng bố muốn em mạnh thêm. ***Em vốn là con người nhiều nghị lực, nhưng em sẽ còn nghị lực nhiều hơn nữa trong một cuộc đời không có bố cạnh bên.***"

Tôi hỏi:

"Bố tin thế sao?"

TNH gật:

"Tin chứ. ***Trong đời, bố chưa từng gặp người đàn ông hay đàn bà nào, luôn cả bố, lại có cái nghị lực phi thường như em đã có. Đó là một ân sủng, Thượng Đế chỉ dành riêng cho những nghệ sĩ chân chính hoặc các nhà cách mạng tài ba.***"

Cả hai cùng im lặng hồi lâu.

Lại nghe TNH nói:

"Ngay bây giờ bố chẳng thể định được gì trong tương lai, nhưng một điều bố biết chắc, không bao giờ bố bỏ rơi Âu Cơ."

Ôi! Cuộc chia ly nào cũng buồn, nhất là những cuộc chia ly mà giữa những người trong cuộc, tâm lòng lưu lại cho nhau vẫn còn tha thiết. Nhưng biết làm sao khi con người chỉ là những sinh vật yếu đuối dưới bàn tay của một đấng Hóa Công nhiều quyền phép? *Thái độ cúi đầu nhận lãnh là điều phải làm hơn hết. Tôi đang cúi đầu, KHÔNG PHẢI trước những phũ phàng TNH tạo ra bấy lâu, mà chính là trước một thứ uy quyền không thể cưỡng như đã viết ở trên (*)*.

(*) Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN!
(Note: Feb. 26/2016).

[]